

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca v právnej veci navrhovateľa: **I.**, nar. X., štátny príslušník Bangladéšskej ľudovej republiky, naposledy bytom N., aktuálne s miestom pobytu: Pobytový tábor Migračného úradu MVSR R., na dlhodobej priepustke na adrese H., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MU-1454/PO-Ž-2007 zo dňa 26.9.2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/266/2007-57 zo dňa 14.4.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/266/2007-57 zo dňa 14.4.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie č. MU-1454/PO-Ž-2007 zo dňa 26.9.2007, ktorým odporca s poukazom na § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky, neposkytol mu

doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle a súčasne podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle vyslovil, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do Bangladéša podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona o azyle (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“). O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal a trovy tlmočného bude znášať štát.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Podľa krajského súdu námietka navrhovateľa ohľadne nedostatočne zisteného stavu veci neobstojí, pretože odporca vyhodnotil žiadosť navrhovateľa z pohľadu dôvodov, ktoré navrhovateľ uviedol počas azylového konania a vyhľadal a do spisu založil informácie o krajine pôvodu navrhovateľa potrebné na posúdenie tejto žiadosti, ako aj na posúdenie bezpečnostných rizík prípadného návratu navrhovateľa do Bangladéša. Poukázal tiež na zrejmé rozpory v tvrdeniach navrhovateľa (keď uvádzal iné trasy cesty z krajiny svojho pôvodu na Slovensko, ako aj v rozdielnom tvrdení, že nebol trestne stíhaný, ktoré zmenil počas vstupného pohovoru, kde tvrdil, že bol trestne stíhaný v súvislosti s bitkou členov dvoch politických strán a následnou smrťou jedného z členov opozičnej strany), s poukazom na ktoré možno osobu žiadateľa o azyl označiť za nehodnovernú, pričom už aj tento fakt je dostačujúcim k negatívnemu rozhodnutiu vo veci neudelenia azylu. Krajský súd posudzoval, či výrok o neudelení azylu je v súlade so zákonom a dospel k záveru, že odporca rozhodol správne, keď navrhovateľovi azyl neudelil, pretože prípadná existencia trestného stíhania navrhovateľa v dôsledku smrti iného človeka, ku ktorej malo dôjsť po vzájomnej potýčke v čase prípravy mítingu, nenapĺňa znaky perzekúcie v zmysle § 8 zákona o azyle, lebo tu absentuje prvok perzekúcie z dôvodu rasy, národnosti, náboženstva, zastávanie politických názorov, príslušnosti k určitej sociálnej skupine či uplatňovania politických práv. Krajský súd konštatoval, že v tomto prípade išlo o legitímny postup štátu, ktorý je bežným v každom štáte. Ani ďalší dôvod navrhovateľa – prenasledovanie z dôvodu jeho príslušnosti k strane BNP neobstojí, pretože navrhovateľ nebol nikdy prenasledovaný z dôvodu príslušnosti k tejto strane a ani jeho údajné poranenie nebolo dôsledkom cieleného útoku voči jeho osobe, ale bolo len dôsledkom vzájomnej potýčky. Zdôraznil fakt, že navrhovateľ bol v čase tejto bitky členom strany BNP, ktorá bola vtedy vládnuou stranou v Bangladéši.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že navrhovateľovi sa neposkytne doplnková ochrana a že neexistujú prekážky jeho administratívneho vyhostenia, pretože navrhovateľovi nehrozí uloženie či výkon trestu smrti.

Uviedol, že Bangladéš opustil legálne so svojim cestovným dokladom a na hraničnej kontrole nemal žiadne problémy, pričom ak by bol trestne stíhaný, bangladéšske štátne orgány by mu zrejme nedovolili krajinu opustiť. Navrhovateľ nebol počas pobytu v domovskom štáte objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania a neúspešní žiadatelia o azyl na so zlým zaobchádzaním nestretli, preto niet dôvodu predpokladať, že by sa v prípade návratu stal jeho objektom. V Bangladéši nie je žiadny medzinárodný či vnútroštátny konflikt, v dôsledku ktorého by bola osobná integrita navrhovateľa ohrozená a neexistuje ani žiaden dôvod k predpokladu, že by bol navrhovateľ vystavený perzekúcii z dôvodov podľa § 8 zákona o azyle.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhovateľ namietal vyhodnotenie svojej osoby ako nedôveryhodnej krajským súdom, ktorý v tomto smere podľa jeho názoru šiel nad rámec opravného prostriedku. Zdôraznil, odporca si mal zistiť reálnu politickú situáciu v Bangladéši v čase odchodu z krajiny aj v čase spomínaného incidentu a prebiehajúceho trestného konania; mal si zistiť, či ako člen BNP mohol byť podrobený prenasledovaniu a či jeho obavy a strach mohli byť odôvodnené.

Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny navrhol potvrdiť. Podľa odporcu navrhovateľ neuviedol žiadne dôvody, ktoré by odporcu oprávňovali udeliť mu azyl, resp. poskytnúť mu doplnkovú ochranu. Poukázal na to, že po začatí údajného trestného stíhania odišiel navrhovateľ do mesta Chittatong, kde počas svojho pobytu nemal žiadne problémy a až na základe rozhodnutia svojich rodičov opustil Bangladéš. Uviedol, že navrhovateľ sám tvrdil, že bol členom najsilnejšej politickej strany BNP, v tom čase vládnucej strany, ktorá mala pod kontrolou aj represívne orgány štátu, preto obavy navrhovateľa z neoprávneného trestného stíhania neboli dôvodné. Pred prenasledovaním členmi opozičnej strany Awami League mohol požiadať o ochranu vlastnú stranu a políciu, ktorú mala strana BNP pod kontrolou, čo však neurobil a mohol tiež využiť možnosť presídlenia do inej časti Bangladéšu, ktorej sa však vzdal, keď od svojich známych v meste Chittatong odišiel. Odporca konštatoval, že pochybnosti o dôveryhodnosti navrhovateľa vznikajú aj pri porovnaní jeho tvrdení o trase z krajiny pôvodu na Slovensko, kedy vo výpovediach uvádzal absolútne odlišné trasy, teda vedome uviedol nepravdivé údaje. Dodal, že navrhovateľ ani žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal

svoju totožnosť. Dôvodil, že počas konania nepreukázal, že by mu v krajine pôvodu hrozilo prenasledovanie alebo perzekúcia, či vážne bezprávie z dôvodov uvedených v Ženevskom dohovore roku 1951 a v zákone o azyle.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14.9.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle (účinnom do 31.12.2007) ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, vo výroku rozhodnutia uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa žiadateľ nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia do Bangladéša, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti jeho žiadosti o udelenie azylu s tým, že navrhovateľ v krajine pôvodu nevyvíjal žiadnu činnosť, pre ktorú by mu hrozila perzekúcia. Uviedol, že súčasťou spoločenského života obyvateľov Bangladéša sú aj neustále potýčky členov rôznych

politických strán pri organizovaní mítingov, ktoré však nemajú za následok politické prenasledovanie ich útočníkov; členovia vládnucej strany sa často snažia vyhrážkami, či fyzickými útokmi oslabiť vplyv ostatných opozičných strán, ktoré však nejavia žiadne známky perzekúcie, pretože nie sú namierené voči konkrétnym osobám, ale voči znepriateleným skupinám obyvateľstva. Poukázal na to, že ak bol navrhovateľ skutočne fyzicky napadnutý členmi AL, otázku svojej bezpečnosti správne vyriešil presídlením do mesta Chittatong, kde s útočníkmi do kontaktu viac neprišiel a kde ani nebol nikým ohrozovaný. Ďalej uviedol, že ak bolo na neho skutočne podané trestné oznámenie, bolo v jeho záujme, aby sa sám dostavil na políciu a predložil dôkazné prostriedky o svojej nevine, čo však neurobil a Bangladéš opustil, pričom na hraniciach bol kontrolovaný a bez akýchkoľvek problémov mu bol umožnený odchod z Bangladéša, čo tiež spochybňuje hodnovernosť tvrdení navrhovateľa, pretože ak bolo začaté stíhanie a teda na navrhovateľa by bol vydaný zatykač, nebolo by mu umožnené legálne opustiť krajinu pôvodu. Dodal tiež, že ak sa navrhovateľ necítil bezpečne v Bangladéši, mohol požiadať o ochranu v najbližšej susediacej krajine, prípadne v hociktovej krajine po ceste, čo však neurobil a nelegálne sa dopravil na Slovensko. Preto odporca dospel k záveru, že navrhovateľ v danom prípade nehľadal žiadnu formu ochrany, ale sa snažil usídlit' v takej demokratickej krajine, ktorá by mu mohla poskytnúť najvýhodnejšie sociálno – ekonomické podmienky, čo však nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií o krajine pôvodu, ktoré získal zo Správy o dodržiavaní ľudských práv v krajine v roku 2006 vydanéj Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu 6.3.2007, zo Správy o krajine Bangladéš vydanéj COIS v októbri 2006, z Operačnej odporúčacej nóty vydanéj Ministerstvom vnútra Veľkej Británie 19.12.2006), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 13.9.2007 navrhovateľ vycestoval v apríli 2007 na svoj cestovný doklad z Bangladéša do Kalkaty, potom do Dílí a odtiaľ letecky cez Dubaj do Moskvy, odkiaľ cestoval vlakom do Bieloruska a cez Ukrajinu a Poľsko na Slovensko.

Na otázku, aká je cieľová krajina jeho cesty uviedol, že sa chcel dostať do Talianska, ale prevádzkač ho oklamal a vyložil ho na Slovensku.

Na otázku, či bolo voči nemu vedené trestné konanie odpovedal, že **trestné konanie voči nemu nikdy nebolo vedené.**

Na otázku, či bol členom nejakej politickej strany alebo hnutia uviedol, že je členom strany BNP v rodnej obci - bol radovým členom, nevlastnil ani stranícky preukaz - členom je asi 2 roky a jeho aktivity v strane spočívalo v tom, že propagoval stranícke podujatia a vylepoval plagáty a túto stranu aj volil.

Na výzvu, aby uviedol dôvody svojej žiadosti o azyl uviedol, že hlavným dôvodom bola obava o vlastnú bezpečnosť pred členmi strany Awami League (AL) a policajnými orgánmi v regióne bydliska, pretože koncom roku 2006 strana BNP organizovala míting - on a ďalší štyria členovia BNP pomáhali s jeho organizáciou - počas ktorého prišlo 10 členov AL, ktorí im bránili v organizovaní podujatia, došlo k bitke, on bol zranený a následkom toho aj hospitalizovaný. Po prepustení z nemocnice sa dozvedel, že jeden z členov AL na následky zranení zomrel a členovia AL preto podali naňho trestné oznámenie, preto bydlisko opustil a schovával sa u príbuzných v meste Chittatong, kde nemal žiadne problémy a kde sa aj dozvedel od rodičov, že ho opakovane hľadala polícia a preto mu rodičia odporučili Bangladéš opustiť. Ďalej uviedol, že polícia používa donucovacie prostriedky s cieľom vynútenia priznania a rodičia sa báli, že by ho polícia takto donútila k priznaniu k tomu, čo nespáchal. Na otázku, či bol na neho aj vydaný zatykač odpovedal, že nevie.

Ďalej z dotazníka vyplýva, že žiadateľ o azyl absolvoval aj hraničnú kontrolu na ceste do Indie, ktorá prebehla bez problémov, no v Indii o azyl nepožiadal, lebo sa obával, že by ho tam nedostal a vrátili by ho späť do Bangladéša. V Rusku ani v Poľsku nepožiadal o azyl preto, že bol pod kontrolou prevádzkača, ktorý by ho nepustil.

Do zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 2.7.2007 pritom navrhovateľ uviedol, že cestoval z Bangladéša do Pakistanu letecky, potom autom do Iránu, do Turecka, odtiaľ do Grécka a následne na Slovensko. Za cieľovú krajinu tu označil Slovensko a vyjadril sa, že voči nemu nebolo vedené trestné stíhanie ani nebol nikdy odsúdený.

Podľa odporcu navrhovateľ svoje tvrdenia o ohrození vlastnej bezpečnosti sám spochybnil tým, že podľa jeho výpovede pri odchode z krajiny pôvodu bol kontrolovaný hraničnou kontrolou a bez akýchkoľvek problémov mu bol umožnený odchod z Bangladéša, hoci ak by voči nemu polícia skutočne zahájila v súvislosti s úmrtím člena AL šetrenie alebo trestné stíhanie, rozhodne by na navrhovateľa vydala zatykač a nebolo by mu umožnené legálne opustiť krajinu. Poukázal tiež na to, že o azyl mohol požiadať v ktorejkoľvek inej krajine, cez ktorú prechádzal, čo však neurobil a to nasvedčuje tomu, že navrhovateľ sa len snažil dostať do krajiny s lepšími sociálno-demokratickými podmienkami.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní odporca vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

Podľa odporcu navrhovateľ nesplnil ani zákonom stanovené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany, ktorá sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom vážnym bezpráviom sa podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle rozumie uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, pričom pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia je štát, politické strany, hnutia alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia alebo neštátni pôvodcovia, ak je možné preukázať, že vyššie uvedené subjekty nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezpráviom. Odporca konštatoval, že ani jedna z uvedených možností vážneho bezprávia sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Dôvodil, že ak voči navrhovateľovi bolo skutočne podané trestné oznámenie, išlo o riadne prešetrenie trestného činu a bolo v záujme navrhovateľa, aby využil všetky dostupné a zákonné prostriedky, aby sa obhájil pred riadnym šetrením uvedeného trestného činu. Dodal, že Slovenská republika, nemôže byť krajinou poskytujúcou ochranu osobe, ktorá je podozrivá zo spáchania závažného trestného činu. Poukázal tiež na to, že v Bangladéši

neprebieha žiaden konflikt, vnútroštátny či medzinárodný, ktorý by pre navrhovateľa predstavoval individuálnu hrozbu podľa definície vážnej ujmy.

Odporca dostatočným spôsobom ozrejmil aj neexistenciu prekážok pre administratívne vyhostenie navrhovateľa do Bangladéša podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, keďže analýzou celého prípadu dospel k záveru, že navrhovateľ nemal opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle; v prípade návratu navrhovateľa do Bangladéša by mu nehrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest smrti, nie je tu ani predpoklad, že by mu v prebiehajúcom trestnom konaní takýto trest mohol byť uložený.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu ani z ďalších relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle, ako i záver o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. septembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová